

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ;

Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις **διάλυσις** δὲν ἐννοεῖται σα φῶς. Πρέπει νὰ ἔχῃ ἐνώπιόν σου καὶ τὸ ἀντικείμενον εἰς ὃ θὰ τὴν ἀναφέρῃς καὶ ἡ σχέσηις τῆς πρὸς αὐτὸ εἶναι τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ἡ λέξις.

Τί εἶνε λοιπὸν διάλυσις ;

Θὰ ὑποθέσῃς λοιπὸν πρῶτον ἐνώπιόν σου ἑπτὰ ἀνθρώπους, τοὺς πρῶτον ὑπουργοὺς, λυσσάξαντας δι' ἐξουσίαν καὶ μὴ ἐννοοῦντας νὰ ζήσουν ἄνευ ἀμάξης καὶ κλητῆρων ὑπηρετῶν. **Θ**ὰ ὑποθέσῃς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κραυγάζοντας ἐν τῇ βουλῇ, ἀκοσμοῦντας, ἀτακτοῦντας πέρα τοῦ πρέποντος.

Τότε παρουσιάζεται ὁ κ. Τρικοῦπης φρέσκος φρέσκος, ὅ,τι ἔφαγε τὸ μπιφτέκι του, καὶ τοὺς λέγει: **διαλυθῆτε κύριοι !**

Θὰ ὑποθέσῃς κόμμα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τραπὲν ἐν τῇ κεντρικῇ ἐξουσίᾳ, μὲ τοὺς νομάρχας του, μὲ τοὺς ἐπάρχους του, μὲ τοὺς τελῶνας του, μὲ τοὺς σταθμάρχας του, μὲ τοὺς κλητῆρας του. Τὸ κόμμα αὐτὸ ἀπολέσαν, κρίμασιν οἱ οἶδε κύριος, τὴν ἐξουσίαν, μαίνεται ἐν τῇ βουλῇ. Κάμνει τὰ πάντα ἄνω κάτω. Νομίζει ὅτι εἰς πᾶσαν στιγμήν τοῦ φεύγουν οἱ κλητῆρες καὶ ἡμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ χωρὶς ὑπηρετας, ὑβρίζει, ἀπειλεῖ.

Τότε παρουσιάζεται εἰς τὸ μέσον φρέσκος φρέσκος ὁ κ. Τρικοῦπης καὶ πλήττων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ μαστίγιόν του κράπ, κράπ : **διαλυθῆτε κύριοι, τοὺς λέγει.**

Θὰ ὑποθέσῃς τὸν κ. Ζαῖμην τρελλὸν διὰ τὰς οἰκονομίας, κραυγάζοντα, παθαινόμενον ἀδιακόπως βράκις ἀκούει τὴν λέξιν **πίστωσις**, προφητεύοντα ἀχανῆ λάκκον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὄλοι μετ' ὀλίγον θὰ εὑρεθῶμεν ὅπως μᾶς βλέπετε. Καὶ ἐπὶ τέλους τὸν τοιοῦτον κύριον Ζαῖμην τείνοντα τὴν χεῖρα εἰς τὸν παραγεγόντα τὴν τοιαύτην νευρικὴν πάθησιν

του, εἰς τὸν κ. Κουμουνοῦρον, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐννοεῖ αὐτὸς νὰ ἐφαρμοσθῇ τὰς οἰκονομίας καὶ ὄχι ἄλλος.

Αἶ, τότε παρουσιάζεται ὁ κ. Τρικοῦπης θυμωμένος πλέον καὶ τοῦ λέγει : **Διαλύσου κ. Ζαῖμη**, διότι πολιτεύεσαι διὰ πρόσωπα καὶ ὄχι διὰ πράγματα.

Θὰ φαντασθῆς τὸν καπετὰν ἕναν κ. 'Αρ. Οἰκονόμου, τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ, θέλοντα νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτὸν καὶ παρέχοντα χρήματα ἐδῶ, χρήματα ἐκεῖ, πιστώσεις εἰς τὸ ναυτικόν, πιστώσεις εἰς τὸν στρατὸν, ἀπὸ ταμείων κενότατον, κατάκενον.

Τότε ὁ κ. Τρικοῦπης μὲ ἕνα μορφασμὸν ἀγγλικώτατον τοῦ λέγει εἰς τὸ αὐτί : **Διαλύσου κ. Οἰκονόμου** καὶ πήγαινε νὰ μάθῃς νὰ ἐξετάζῃς τί ἔχει τὸ ταμεῖόν σου καὶ ἀκολουθῶς νὰ μοιράζῃς.

Θὰ ὑποθέσῃς τὸν κ. Δηλιγιάννη παθόντα ψυχολογικῶς καὶ ὄνειρευόμενον ἀδιακόπως δομοκὸν καὶ σύνορα. Φωνάζοντα εἰς τὴν βουλὴν: «**Στρατὸν δι' ὄνομα Θεοῦ, διότι αὐριον θὰ μᾶς διατάξῃ ὁ Σουλτάνος νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ εἶνε ντροπὴ νὰ μᾶς δώσῃ μαζί με τὴν Λάρισσαν καὶ δύο τάγματα βαζιβοζούκων.**»

Ὁ κ. Τρικοῦπης, μὴ ἀνεχόμενος νὰ ἐξαπατᾶται τὸ κοινὸν ἀπὸ τοιαύτας φληναφίας, παρουσιάζεται αἶφνης καὶ λέγει : **Διαλύσου κ. Δηλιγιάννη**, διότι μᾶς ἔσπασες πλέον.

Αὐτὸ θὰ εἴπῃ **διάλυσις**. Διάλυσις τῶν στοιχείων ἐκείνων ἅτινα ἀπετέλουν τὴν νόσον τοῦ ἔθνους. Διάλυσις τῶν προσώπων ἵνα ἔλθουν τὰ πράγματα. Διάλυσις τῶν ἀνθρώπων τοῦ δομοκοῦ ἵνα ἔλθουν οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἑλληνισμοῦ. Διάλυσις τῆς ἐργίας ἵνα ἔλθῃ ἡ ἐργασία.

Ἐμπρὸς, κ. Τρικοῦπη, στρέψον τὸ καμτσίκι σου καὶ ἔξω εἰς τὴν κοινωνίαν, διάλυσον πάντα τὰ νοσηρὰ στοιχεῖα, τοὺς κηφήνας οἵτινες τρώγουν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων.

— Καὶ ποῖος τὸ λέγει πῶς θὰ χαθῆτε.

— Δὲ θυμᾶσαι τί μᾶς εἶπε ὁ Τρικούπης ὅταν μᾶς ἔβαλε μέσα εἰς τὸν παράδεισόν μας; «Τρώγετε ἀπὸ ὅλα, μὰ τὰ ἐξῆντα μὴν τὰ πειράζετε. Ἄμα φάτε ἀπὸ αὐτὰ, θὰ σᾶς πιάσῃ τέτοια διάρροια ποῦ ἂν δὲν εἶναι χολέρα, θὰ εἶναι βέβαια χολερίνα. Καὶ θὰ ξετιναχθῆτε ἀπ' ἐδῶ μέσα.

— Παραμύθια! φωνάζει ὁ Μαμμωνᾶς ὁ Θεοδώρου κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Τί; λέγει ἡ Εὐα, ἀφίνουσα ἀπὸ τὰ ὡς κοροβοῦντα στήθη τῆς βαθὺν στεναγμὸν, παραμύθια; Τ' ἀκούς, ἀνδρούλη μου, τί μᾶς λέγει ὁ Θεοδώρου, πῶς τοῦ Τρικούπης τὰ λόγια εἶναι παραμύθια;

Ἄλλ' ὁ Ἀδάμ ἀκόμη δὲν συνεινῆθη ὡς ἡ Εὐα· πετᾷ μόνο τὸ μπουζούκι του, χάνει τὴν φαιδρότητά του, καὶ λαμβάνει ἕως σκεπτομένου καὶ πολλὰ μερμηρίζοντος κατὰ φρένα.

Ὁ Θεοδώρου ὡς μάστορης ἐνοῶν ἀπ' αὐτὰ καὶ γνωρίζων ὅτι ἡ δῆθεν μελαγχολία καὶ σκέψις αὐτῆ εἶναι ἡ χρυσῆ γέφυρα ἢ τὸ χρυσὸ ἀντικλεῖδι ποῦ ἀπὸ τὴν τσέπη ποῦ τῶχεις τὸ βγάξεις καὶ τὸ βαστᾶς σ' τὰ χέρια, εἰσιμος ν' ἀνοίξῃς τὴν ξένη κάσσα:

— Παραμύθια καὶ παραμύθια, ἐπαναλέγει. Αὐτὰ τᾶ-βγαλε ὁ Σαβδαῶθ ὁ Τρικούπης, γιατί ἤξευρε ποῦ ἄμα βάλετε αὐτὰ σ' τὸ χέρι δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κουνήσῃ ἀπὸ ἴδω οὔτε Θεὸς οὔτε διάβολος.

— Τί λὲς, βρε ἀδελφέ; Τότε μόνον ὡς ὑπὸ θείας ἐλάμψεως ἀνατιναχθεῖς ὁ γέρω Ἀδάμ ἐρωτᾷ.

— Αὐτὸ ποῦ λέω. Τὸ βλέπετε αὐτό;

Καὶ ἀμέσως ἐξάγει ἓν γαλλικὸν εἰκοσάφραγκον, στίλβον ὡς ἀδάμας ἵνα μὴ εἴπωμεν ὡς χρυσός, καὶ τὸ περιάγει εἰς τὰ βλέμματα τῶν δύο, οἵτινες ἤστραψαν ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ χρυσοῦ, ὡς ἀστράπτει τὸ πρόσωπόν σου, ἀναγνώστα, ὅταν ἀπὸ τῆς σκιᾶς σὲ προσβάλλῃ αἰφνιδίως ὁ ἥλιος. Τὸ εἰκοσάφραγκον ἐκεῖνο παρῆγεν ἓνα μυστηριώδη φωσφορισμὸν, ὅστις τὴν νύκτα τὸν ἔδοιπόρον ὤδηγεῖ ἐνίοτε εἰς ἔλη.

— Ποῦ τωῦρες; Ποῦ τωῦρες; Τὸν ἠρώτων καὶ οἱ δύο.

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μετέφερον ἐπὶ ἡμιόνων τὸ μεταλλικὸν τοῦ δανείου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, συνέπεσε νὰ εἶναι μίκα μεγάλη κηδεῖα. Αἱ δύο συνοδῆσαι εἶχον συναντηθῆ κατὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, σύγχυσις εἶχεν ἐπέλθει καὶ ἐκ τῆς συγχύσεως ἐπωφελοῦμενος παρατηρῶ τὴν ἄκραν ἐνός εἰκοσαφράγκου εἰς τὴν σχισμάδα μιᾶς κασίτσας. Ἀπ' ἐδῶ εἶχα ἀπ' ἐκεῖ εἶχα προσεκολληθῆν ὡς μάγκα εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ τὸ ἀπέσπασα. Ὅλο τέτοια εἰκοσάφραγκα εἶναι τὸ δάνειον.

Ἦς; ἢ ὄψις ἢ διηνεκῆς ἐνός πράγματος παραλύει τὰς δυνάμεις σου, οὕτως εἶχον παραλύσει αἱ δυνάμεις τοῦ Κουμουन्दούρου, ἐνῶ ἡ Ἐξουσία του ἤρχισε νὰ συλλογιέται λιγάκι.

— Τί, λέγει ὁ Θεοδώρου; Ὅα πετάζετε αὐτὰ τὰ θεῖα πράγματα (καὶ εἰδείκνυε τὸ *γαπολεόνι*) εἰς τοὺς δρόμους; Ὅα τ' ἀνταλλάξῃτε μὲ τὰ βρωμόχαρτα τῆς Τραπεζίης; Ἢ θὰ τ' ἀφίστητε νὰ σκουριάσουν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον; Σὰν τὸ γάλα τῆς προβατίνας τὸ ὅποιον ὅταν τὴν νύκτα δὲν βυζαίνει τὸ ἀρνὶ χύνεται κόμπο κόμπο;

Καὶ πλησιάζας εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Κουμουन्दούρου:

— Βύζανε, Ἀλέκο μου, τοῦ λέγει, βύζανε. Ὅσο βυζαίνεις, τόσο τρέφεται.

Παράδοσις.

Ἔ! ἦτο πλέον ἢ κρισιμωτέρα στιγμή, εἰς τὴν ὁποίαν

καὶ αἱ παρθένοι αὐταὶ δὲν ἀντέχουν . . . Παραδίδονται.

Ἔτσι ἐκλέφτηκαν' τοῦ θεοῦ οἱ παράδες,
Κ' ἡ Εὐα κάνει τὴν πρώτην ἀμαρτία,
Δὲ θυμοῦμαι δὲ πόσαις κατοστάδες.
Καὶ τὰ δέχθηκε ὁ Ἀδάμ, γιὰτ' εἶχε χρῆμα.
Μὰ ἔνα ἔργο τόσο ἀχρεῖο καὶ κακόποιο
Ὁ Θεὸς τὸ ἐκύττα μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

Ἐξω τὸν Ἀδάμ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔρχεται ὁ Τρικούπης εἰς τὴν Σύνοδο τῆς Βουλῆς,

Καὶ πιάγει τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τῆς μύτης.
«Ἐδῶθε λέει, σὲ σέρνει τὸ βελῆσι
Γαῦδαρε, μασκαρά!» Ἔτσι σ' ἀρῆσει!
«Καὶ σὺ Εὐα εἶν' τοῦτες εὐμορφες δουλειές;
«Ἔτσι ἡ γυναῖκες κάνουνε Ἀη-γιάγγη,
«Μὰ, μὰ τὴ Ἀρπανιώτισσα, μωρὲς,
«Θεὲ νὰ σᾶς διώξω ἰδῶθε. Ἄς ἦναι φτάνει.
«Τάχασε ἡ Εὐα, ἐσθύστηκε, ἰσχοῖστικε
«Κί' ὄχ' τὴν πολλὴν τρομάρα ἐκατουρήστηκε.»

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Τρικούπης στέλλει τὸν ἀρχάγγελο Ἰακωβάτο καὶ τὸν ἄγγελο Ἐζέλλη καὶ βγάξουν τὸν Ἀδάμ ἐξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἐδῶ τὸ Σιναξάρι λίγο μεταβάλλεται, διότι ὁ θεὸς δὲν πῆρε ἀπὸ τὸν Ἀδάμ τὴν Εὐα, ἐνῶ ὁ Τρικούπης πῆρε τὴν Εὐα ἀπὸ τὸν Κουμουन्दούρου—τὴν Ἐξουσίαν—καὶ τὴν πῆρε γιὰ λογαριασμὸ του.

Πυρὶνὴ ῥομφαία.

Ὅταν ἐνῶ κατέβαινε τὸν λόφο κάτω ὁ γέρω Ἀδάμ, γύρισε πίσου νὰ δῆ τί ἔγινε ὁ Παράδεισός του, εἶδεν εἰς τὴν πόρτα του τὸν Λομβάρδο καὶ τὸν Πετιμεζᾶ μὲ ῥομφαίας εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἐφύλαγαν.

Ὁ γέρω Ἀδάμ δὲν ἀπελπίσθη, ἀλλ' ἐσκέφθη νὰ πάγῃ εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Ζαίμη, νὰ παραγγείλῃ κένεν ναρκωτικὸν, διὰ νὰ κοιμήσῃ τοὺς φύλακας καὶ κατορθώσῃ νὰ ξαναέμπῃ.

Καὶ οὕτω:

Φύλακες γρηγορεῖτε! !

Κρῖ-Κρῖ.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ.

Ἢ σπουδαιότερα τῶν διαφορῶν μεταξὺ τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ κ. Κουμουन्दούρου καὶ τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ κ. Τρικούπης εἶνε ὅτι ὁ μὲν κ. Κουμουन्दούρου τὰ χρήματα τοῦ κράτους ἔλεγε **λεφτά**, ὁ δὲ κ. Τρικούπης τὰ λέγει **μέσα πόρους**.

Λουκιανός.

ΙΔΕΑ.

Ἦς παρθένοι αἱ γυναῖκες εἶναι ἄγγελοι· νυμφευόμεναι ὅμως ἀποβαίνουν πεπτωκότες ἄγγελοι, διὰ τοῦτο οἱ σύζυγοι ὁμιλοῦντες περὶ τῶν γυναικῶν των λέγουν: Ὁ διάβολός μου ἢ ἡ διαβολογυναῖκά μου.

Καλιθέαν.